

О. Л. Малиш,

здобувач вищої освіти третього (освітньо-наукового) рівня

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-5346-961X>

ГЕНЕЗА ТА СТАН ПРАВОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕДУР

Державний університет «Київський авіаційний інститут»

проспект Любомира Гузара, 1, 03058, Київ, Україна

E-mail: molex2014@ukr.net

Метою статті є аналіз генези та стану правового дослідження поняття адміністративних процедур. Методи дослідження: обрана тема наукового дослідження потребує застосування різноманітних наукових методів і підходів для отримання якісних результатів. Тому для вирішення поставлених завдань використано такі методи дослідження: аналіз; системний метод; аналітичний тощо. *Результати:* українські дослідження адміністративної процедури характеризуються високим рівнем фундаментальності та наукової опрацьованості. Вони суттєво вплинули на розвиток адміністративно-процедурного права та законодавства, ставши основою для розробки нормативної моделі правового регулювання цієї сфери. *Обговорення:* вітчизняні наукові дослідження адміністративної процедури як самостійного об'єкта, пов'язаного з аналізом інших аспектів адміністративного права, умовно відносять до 1980-х років. Вона вирізнялась високим теоретичним рівнем, науковою новизною та комплексністю охоплення проблематики. Автори визначають управлінські процедури, досліджують їх значення для управлінського механізму та приділяють увагу нормотворчій, планово-бюджетній, правозастосовній, контрольній та юрисдикційній процедурі. Починаючи з 1990-х років з'являються численні наукові праці, в яких дослідники висловлюють сучасні погляди на адміністративну процедуру, її значення та місце в системі адміністративного права. Адміністративна процедура постає як окрема теоретико-правова проблема, що потребує ретельного аналізу та вирішення. Особливий поштовх до розвитку цього вчення вона отримала протягом останнього десятиліття у зв'язку з процесом євроінтеграції та проведеними адміністративними реформами.

Ключові слова: органи місцевого самоврядування; адміністративна процедура; нормативно-правове регулювання; публічне адміністрування.

Постановка проблеми та її актуальність.

Стрімке становлення сучасного вчення про адміністративну процедуру безпосередньо пов'язане з активними процесами правотворчого оновлення та поступовою інтеграцією українського адміністративного права в європейський правовий простір. За останні два десятиліття більшість адміністративно-правових інститутів зазнали глибокої трансформації, зокрема, модернізація правового регулювання здійснювалася через реформи, спрямовані на вдосконалення правозастосовної практики ор-

ганів публічної адміністрації в умовах формування нової моделі взаємодії держави та громадян. У цій ситуації однією з найактуальніших проблем, що привертає увагу як теоретиків, так і практиків, залишається розроблення науково виваженої законодавчої концепції адміністративної процедури.

Сучасні дослідження у сфері адміністративного права демонструють протиборство двох методологічних тенденцій, як-то традиційної та модернізаційної, що свідчить про динамічний розвиток галузі й прагнення наукової спільноти

сформувати узгоджене доктринальне підґрунтя для інституту адміністративної процедури.

Аналіз досліджень і публікацій з проблеми. Питання загального вчення про адміністративну процедуру вивчали як вітчизняні, так і зарубіжні науковці. Серед них слід відзначити В.Б. Авер'янова, О.Ф. Андрійко, О.М. Бандурку, В.М. Бевзенка, Ю.П. Битяка, Ю.А. Волкову, І.П. Голосніченка, Є.В. Додіна, Д.М. Лук'яncia, Р.А. Калюжного, І.Б. Коліушка, Т.О. Коломієць, В.К. Колпакова, А.Т. Комзюка, О.В. Кузьменко, В.П. Тищенко, В.П. Тимошука, А.М. Школика та інших. Їхні праці заклали фундаментальні теоретичні засади інституту адміністративної процедури.

Метою статті є аналіз генези та стану правового дослідження поняття адміністративних процедур.

Виклад основного матеріалу дослідження. Вітчизняні наукові дослідження адміністративної процедури як самостійного об'єкта, пов'язаного з аналізом інших аспектів адміністративного права, умовно відносять до 1980-х років. Вона вирізнялась високим теоретичним рівнем, науковою новизною та комплексністю охоплення проблематики. Автори визначають управлінські процедури, досліджують їх значення для управлінського механізму та приділяють увагу нормотворчій, планово-бюджетній, правозастосовній, контрольній та юрисдикційній процедурі [1, с. 58].

Починаючи з 1990-х років з'являються численні наукові праці, в яких дослідники висловлюють сучасні погляди на адміністративну процедуру, її значення та місце в системі адміністративного права. Адміністративна процедура постає як окрема теоретико-правова проблема, що потребує ретельного аналізу та вирішення. Особливий поштовх до розвитку цього вчення вона отримала протягом останнього десятиліття у зв'язку з процесом євроінтеграції та проведеними адміністративними реформами.

Особливо вагомий внесок у дослідження зробив В.Б. Авер'янов, який у своїх роботах докладно окреслив функції та цілі адміністративної процедури, підкреслював необхідність прийняття в Україні Адміністративно-

процедурного кодексу. Вчений наголошував, що адміністративна процедура є ціннісним інститутом для адміністративного права, оскільки формує нову ідеологію взаємодії держави та громадян, що повинна слугувати інтересам людей, «діяти на благо людини», забезпечуючи пріоритет її прав, свобод і законних інтересів у сфері публічної адміністрації.

Вчений неодноразово підкреслював публічно-сервісний характер адміністративного права, який реалізується у двох напрямках – правореалізаційному та правозахисному. Щодо правозахисного аспекту зміни ролі права полягають не лише в удосконаленні позасудових механізмів оскарження, а й у запровадженні інституту адміністративної процедури. В.Б. Авер'янов першим вказав на необхідність реформування адміністративного права за принципом «більше обмежень для держави, менше для людини». Цей принцип повинен стати ключовим імперативом трансформації адміністративно-правової системи та забезпечуватись через адміністративну процедуру, яка вирівнює правові позиції суб'єктів владних повноважень і приватних осіб, замінюючи традиційні субординаційні відносини [2].

Вчений підкреслював, що особливого удосконалення потребують процедури так званої позитивної управлінської діяльності, де вирішується більшість питань, пов'язаних із реалізацією прав і свобод громадян. Він став одним із перших, хто проводив порівняльно-правові дослідження у сфері адміністративної процедури, прагнучи розширити теоретичну базу адміністративного права. На його думку, ключовим критерієм належної якості правового регулювання взаємодії з органами публічної влади є адміністративна процедура, яка створює умови для ефективної реалізації та захисту прав громадян і охоронюваних законом інтересів. Такий підхід сприяє утвердженню загальноєвропейських цінностей у правовій науці й практиці та наближенню української адміністративно-процедурної доктрини й законодавства до стандартів демократичних держав. Свій науковий доробок В.Б. Авер'янов втілює у Проекті Адміністративно-процедурного кодексу, який, на жаль, не було прийнято [3].

Правонаступниками ідей В.Б. Авер'янова стали його колеги з Центру політико-правових реформ, серед яких І.Б. Коліушко та В.П. Тимошук, наукові роботи яких також були присвячені проблемам правового регулювання адміністративної процедури в Україні. Дослідники активно залучали зарубіжний досвід регулювання адміністративної процедури в європейських країнах та аналізували практику застосування адміністративно-процедурного законодавства [4].

Серед найвизначніших публікацій – колективна монографія «Адміністративна процедура та адміністративні послуги». У ній детально розглянуто не лише правові аспекти адміністративної процедури, а й комплекс теоретико-прикладних проблем, зокрема питання визначення, змісту та принципів адміністративної процедури. Автори сформували сучасне бачення взаємозв'язку між адміністративною процедурою та адміністративним процесом, класифікацію видів процедур, характеристику принципів, природу адміністративних актів та розвиток інституту адміністративного оскарження. Крім того, узагальнено аналіз окремих елементів структури адміністративної процедури, зокрема приділено увагу дослідженню адміністративних та публічних послуг, їхньому значенню та ролі в суспільному житті [4].

Вчені підкресливали, що формування теорії адміністративної процедури має особливе значення для розвитку української доктрини та практики, оскільки дозволяє системно підходити до прийняття законодавчих актів. Якісне регулювання процедурних питань є вагомою гарантією участі громадян у вирішенні публічних справ та забезпечує їхню захищеність у взаємодії з органами влади. Законодавче закріплення адміністративної процедури робить діяльність органів прозорою та придатною для зовнішнього контролю, зокрема судового, що сприяє правовому захисту особи. Результатом цих напрацювань став законопроект, а у подальшому й Закон України «Про адміністративну процедуру», у якому підкреслювалась необхідність встановлення правил для регулювання процедурних аспектів взаємин органів влади та громадян, а також їх демократизації.

Згаданий нормативно-правовий акт відіграє наразі ключову роль у формуванні правового поля у взаємодії держави та приватних осіб, визначаючи єдині принципи, як-то верховенство права, законність, публічність, відкритість, підконтрольність і ефективність, при цьому враховуються європейські стандарти адміністративної процедури, зокрема право особи бути заслуханою, доступ до інформації, обов'язок адміністрації обґрунтовувати свої рішення та зазначати в актах мотиви прийнятих рішень, а також порядок їх оскарження.

Особливо цінною у сучасній правовій науці щодо досліджуваної проблематики є монографія В.П. Тимошука «Адміністративні акти: процедура прийняття та припинення дії», де досліджено поняття та ознаки адміністративного акта, співвідношення адміністративного процесу й адміністративної процедури, зміст та принципи процедури, а також сучасний стан правового регулювання адміністративно-процедурних відносин. Значну увагу автор приділив детальному аналізу процедури прийняття адміністративних актів, виділивши три ключові стадії: ініціювання та відкриття провадження, підготовка справи до розгляду та ухвалення рішення, а також факультативну – адміністративне оскарження [5].

Автор проаналізував сучасний стан правового регулювання процедури прийняття адміністративних актів в Україні та констатував його фрагментарність, суперечливість, переважно підзаконний характер і низький рівень врахування прав та законних інтересів громадян. Його дослідження є комплексним, оскільки пропонує створення загального закону про адміністративну процедуру, який би забезпечив ефективні механізми реалізації та захисту прав громадян у взаємодії з органами влади та гарантував справедливе вирішення адміністративних справ і прийняття рішень.

Монографія А.М. Школика «Адміністративно-процедурне законодавство та його систематизація» є значним науковим внеском у дослідження адміністративної процедури. У ній детально розглянуто концептуальні засади адміністративної процедури, правове забезпечення її норм у різних законодавчих актах, си-

стематизацію відповідного законодавства, а також представлено досвід зарубіжних країн у цій сфері та окреслено перспективи розвитку адміністративно-процедурного законодавства в Україні. Вчений здійснив ґрунтовний аналіз законопроекту «Про адміністративну процедуру» у контексті процедурного законодавства європейських країн та запропонував внесення змін до деяких положень, зокрема щодо предмета правового регулювання та сфери дії документа [6].

Дослідник приділяє особливу увагу принципам адміністративної процедури, розглядаючи їх крізь призму загальних принципів права, загальних засад адміністративної процедури та спеціальних принципів для окремих видів процедур. Окремо автор досліджує принцип офіційності та визначає його значення для функціонування адміністративної процедури. Він запропонував ключові компоненти, які слід враховувати при формуванні правового регулювання, зокрема: встановлення єдиного стандарту порядку прийняття рішень і здійснення дій суб'єктами публічного адміністрування незалежно від сфери та території, регламентація процедурних прав громадян і інших учасників правовідносин, положення для запобігання конфліктів, а також принципи, що визначають основу адміністративної процедури.

Наукові дослідження Д.М. Лук'янца є важливими для адміністративно-правової науки, оскільки вони відображають прогресивні концепції щодо аксіології адміністративної процедури, її генези, функцій та призначення. Автор розглядає адміністративну процедуру крізь ціннісну призму та застосовує порівняльно-правовий аналіз для виявлення основних тенденцій її розвитку [7].

Монографія «Теорія адміністративного процедурного права» є всебічним та системним дослідженням у сфері адміністративно-процедурного права. У ній автор пропонує власне бачення розвитку науки адміністративно-процедурного права та законодавства в цій сфері. Робота відрізняється оригінальним підходом і комплексністю, спираючись на теорію та філософію права. Значну увагу приділено генезису адміністративно-процедурних норм в

Україні, визначено історичні етапи їх становлення, а також розвиток адміністративно-процедурного права як самостійної підгалузі адміністративного права з окремим правовим режимом [8].

В роботі сформовано узагальнений підхід до характеристики адміністративної процедури, її структурних елементів та видової класифікації, що відзначається плюралізмом критеріїв і підходів. Проведено ґрунтовний аналіз понять «правова процедура», «юридична процедура» та «юридичний процес» і їх взаємозв'язку з категоріями «адміністративна процедура» та «адміністративний процес». Окрему увагу приділено процесуальній та процедурній формі, їх значенню й ролі. Запропоновано розглядати процедурну форму лише щодо адміністративної процедури як встановлений адміністративно-процедурними нормами порядок, у межах якого здійснюється послідовна діяльність учасників та дії інших суб'єктів. У такому значенні процедурна форма набуває конкретного змісту і зберігає методологічні властивості пізнання правових явищ.

Велике значення у дослідженні структури адміністративної процедури мають праці професора А.Т. Комзюка, присвячені комплексному аналізу проваджень щодо адміністративних правопорушень. Оскільки саме цей вид провадження нині найбільш урегульований у чинному адміністративному процедурному законодавстві України, його аналіз є показовим для розуміння та практичного застосування структурних елементів адміністративного процесу та адміністративної процедури загалом [9, с. 23].

Щодо формування та розвитку адміністративної процедури слушною є позиція Р.С. Мельника, який підкреслює, що, попри важливість адміністративних процедур як для громадян, так і для органів публічної влади, а також у контексті всієї системи вітчизняного адміністративного права, цей елемент досі лишається недостатньо дослідженим у науковому вимірі та недосконало врегульованим у практичному плані. Вчений зазначає, що вітчизняна адміністративно-правова наука має відкриті дискусії щодо сутності категорії «адміністративна процедура», її співвідношення з

«адміністративним процесом», а також правової природи норм, які регламентують процедурні аспекти діяльності публічної адміністрації, через що інститут адміністративної процедури не здобуває належного статусу в системі загально-го адміністративного права [10, с. 134].

В останні роки в Україні з'явилася низка дисертаційних досліджень, присвячених адміністративній процедурі та механізмам реалізації окремих функцій державного управління. Серед них слід відзначити роботи А.С. Лагоди («Адміністративна процедура: теорія і практика застосування», 2007), М.В. Джафарової («Адміністративні процедури прийняття та реалізації управлінських рішень органів внутрішніх справ у відносинах з населенням», 2008), Г.В. Фоміч («Адміністративні процедури у публічній службі України», 2010), А.В. Щерби («Адміністративні процедури в органах місцевого самоврядування в Україні», 2011), І.В. Криворучко («Принципи здійснення адміністративних процедур органами публічної влади: теоретичні основи визначення і застосування», 2018), Н.Л. Губерської («Адміністративні процедури у сфері вищої освіти», 2016), Д.В. Суценка («Адміністративні процедури в Україні і в країнах Європи: порівняльний аналіз», 2018) та інших. Зростання наукового інтересу свідчить про актуальність теми й складність проблематики, адже низка питань залишається відкритою. Вчення українських науковців – це спроба створити нормативну модель правового регулювання адміністративної процедури та закласти основу для доктрини.

Серед зарубіжних авторів особливої уваги заслуговують І. Копріч, Н. Пюндер, J. Barnes, McCubbins, Mathew D., Roger G. Nolland, Barty R. Weingast, R. Edward, Edward J. Eberle, William F., Marek Wierzbowski, Janis Načisčionis, Hans Christian Roil, Herwig CH Hofmann, Jens-Peter Schneider, Mihaela V. Cărbăușan, Jacques Ziller, D.J. Galligan, Edward Rubin, David Fontana, G. Marcou, M. Shapiro, John M. Rogers, B. Schwartz, E. Chemerinsky, J.H. Grey та інші. Їхні праці цінні тим, що ґрунтуються на функціонально-ціннісному підході до вивчення адміністративної процедури, позбавленому догматизму та формалізму [11]. Зарубіжні дослідження

відрізняються від вітчизняних застосуванням процедурних концепцій, які лягли в основу розробки сучасного вчення про адміністративну процедуру [12; 13; 14]. У європейських країнах доктрина і законодавчий процес у цій сфері розвиваються збалансовано, у той час як в Україні спостерігається активний розвиток теоретичних концепцій, які впливають на законодавчу діяльність.

Висновки. Отже, українські дослідження адміністративної процедури характеризуються високим рівнем фундаментальності та наукової опрацьованості. Вони суттєво вплинули на розвиток адміністративно-процедурного права та законодавства, ставши основою для розробки нормативної моделі правового регулювання цієї сфери.

У міжнародному контексті важливу роль відіграли процедурне законодавство та судові практики. Доктринальні концепції не залишаються абстрактними – вони закріплюються у законах, кодексах, резолюціях та рекомендаціях, що підтверджує їхню практичну значущість. Позиції європейських і американських науковців відрізняються прогресивністю та функціонально-ціннісним підходом, що стимулює переосмислення ролі та призначення адміністративної процедури, відкриває нові горизонти її вивчення та розвитку.

У Німеччині та Франції основу концепцій адміністративної процедури складають «адміністративний акт», «дискреційні повноваження» і «*good administration*», тоді як у США – «*due process*» і «дискреційні повноваження». Аналіз змісту цих концепцій важливий для української науки, адже він сприяє кращому розумінню призначення та функцій адміністративної процедури, а також її імплементації в Законі України «Про адміністративну процедуру».

Література

1. Мінка Т.П., Алфьоров С.М., Обушенко О.М. та ін. Адміністративне процесуальне право: навч. посібник / за заг. ред. Т.П. Мінки. Дніпропетровськ: Дніпроп. держ. ун-т внутр. справ, 2013. 15 с.
2. Авер'янов В.Б. Значення адміністративних процедур у реформуванні адміністративного

права. *Часопис Київського університету права*. 2009. № 3. С. 8-14.

3. Авер'янов В.Б. Нова доктрина українського адміністративного права: концептуальні позиції. *Право України*. 2006. № 5. С. 11–17.

4. Тимошук В.П. Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід та пропозиції для України. Київ: Факт, 2003. 496 с.

5. Тимошук В.П. Адміністративні акти: процедура прийняття та припинення дії: монографія. Київ: Конус-Ю, 2010. 296 с.

6. Школик А.М. Адміністративно-процедурне законодавство та його систематизація: монографія. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2020. 306 с.

7. Лук'янець Д.М. Концептуальні засади правового регулювання адміністративної процедури. *Публічне адміністрування в умовах змін та перетворень: проблеми організації та правового забезпечення*. Харків: Право, 2019. С. 344–348.

8. Миколенко О.І. Теорія адміністративного процедурного права: монографія. Харків: Бурун Книга, 2010. 336 с.

9. Комзюк А.Т., Адміністративний примус в правоохоронній діяльності міліції в Україні: автореф. дис... д-ра юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2002. 37 с.

10. Мельник Р.С. Система адміністративного права України: дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2010. 209 с.

11. Storr Stefan The Structure and Main Features of the Austrian General Administrative Procedure Act (AVG) *The Austrian Codification of Administrative Procedure. Diffusion and Oblivion (1920–1970)*. Oxford, 2023. P. 38–54. DOI: <https://doi.org/10.1093/oso/9780198867623.003.0004>.

12. Markova O.O. The correlation of the concepts of administrative procedure and administrative process. Modern achievements of EU countries and Ukraine in the area of law: collective monograph. Riga: Izdevniecība «Baltija Publishing», 2020. P. 1. P. 330–345.

13. Traubnigg Martin. Development of Principles in Administrative Procedural Law *University*

of Vienna Law Review. Vol. 9. No. 1. 2025. DOI: <https://doi.org/10.25365/vlr-2025-9-1-1>.

14. Traubnigg Martin. Der Untersuchungsgrundsatz im Verwaltungsverfahren und in der Verwaltungsgerichtsbarkeit. Wien, 2024. 243 s. ISBN eBook: 978-3-7046-9435-5.

References

1. Minka T.P., Alforov S.M., Obushenko O.M. та in. *Administratyvne protsesualne pravo: navch. posibnyk / za zah. red. T.P. Minky*. Dnipropetrovsk: Dniprop. derzh. un-t vnutr. sprav, 2013. 15 s.

2. Averyanov V.B. Znachennya administratyvnykh protsedur u reformuvannya administratyvnoho prava. *Chasopys Kyivskoho universytetu prava*. 2009. № 3. S. 8-14.

3. Averyanov V.B. Nova doktryna ukrayinskoho administratyvnoho prava: kontseptualni pozytsiyi. *Pravo Ukrayiny*. 2006. № 5. S. 11–17.

4. Tymoshchuk V.P. Administratyvna protsedura ta administratyvni posluhy. *Zarubizhnyy dosvid ta propozytsiyi dlya Ukrayiny*. Kyiv: Fakt, 2003. 496 s.

5. Tymoshchuk V.P. Administratyvni akty: protsedura pryynyattya ta prypynennya diyi: monohrafiya. Kyiv: Konus-YU, 2010. 296 s.

6. Shkolyk A.M. Administratyvno-protsedurne zakonodavstvo ta yoho systematyzatsiya: monohrafiya. Odessa: Vydavnychyy dim «Helvetyka», 2020. 306 s.

7. Lukyanets D.M. Kontseptualni zasady pravovoho rehulyuvannya administratyvnoyi protsedury. *Publichne administruvannya v umovakh zmin ta peretvoren: problemy orhanizatsiyi ta pravovoho zabezpechennya*. Kharkiv: Pravo, 2019. S. 344–348.

8. Mykolenko O.I. Teoriya administratyvnoho protsedurnoho prava: monohrafiya. Kharkiv: Burun Knyha, 2010. 336 s.

9. Komzyuk A.T., Administratyvnyy prymus v pravookhoronniy diyalnosti militsiyi v Ukrayini: avtoref. dys... d-ra yuryd. nauk: 12.00.07. Kharkiv, 2002. 37 s.

10. Melnyk R.S. Systema administratyvnoho prava Ukrayiny: dys. ... d-ra yuryd. nauk: 12.00.07. Kharkiv, 2010. 209 c.

11. Storr Stefan The Structure and Main Features of the Austrian General Administrative Procedure Act (AVG) The Austrian Codification of Administrative Procedure. Diffusion and Oblivion (1920–1970). Oxford, 2023. P. 38–54. DOI: <https://doi.org/10.1093/oso/9780198867623.003.0004>.

12. Markova O.O. The correlation of the concepts of administrative procedure and administrative process. Modern achievements of EU countries and Ukraine in the area of law: collective mono-

graph. Riga: Izdevniecība «Baltija Publishing», 2020. P. 1. P. 330–345.

13. Traubnigg Martin. Development of Principles in Administrative Procedural Law University of Vienna Law Review. Vol. 9. No. 1. 2025. DOI: <https://doi.org/10.25365/vlr-2025-9-1-1>.

14. Traubnigg Martin. Der Untersuchungsgrundsatz im Verwaltungsverfahren und in der Verwaltungsgerichtsbarkeit. Wien, 2024. 243 s. ISBN eBook: 978-3-7046-9435-5

Oleksandr Malysh

GENESIS AND STATE OF LEGAL RESEARCH OF THE CONCEPT OF ADMINISTRATIVE PROCEDURES

State University “Kyiv Aviation Institute”
Liubomyra Huzara Avenue, 1, 03058, Kyiv, Ukraine
E-mail: molex2014@ukr.net

*The purpose of the article is analyzing the genesis and state of legal research of the concept of administrative procedures. **Research methods:** the chosen topic of scientific research requires the use of various scientific methods and approaches to obtain qualitative results. Therefore, the following research methods were used to solve the tasks: analysis; system method; analytical, etc. **Results:** Ukrainian studies of administrative procedure are characterized by a high level of fundamentality and scientific elaboration. They have significantly influenced the development of administrative procedural law and legislation, becoming the basis for the development of a normative model of legal regulation in this area. **Discussion:** domestic scientific research of administrative procedure as an independent object related to the analysis of other aspects of administrative law is conventionally attributed to the 1980s. It was distinguished by a high theoretical level, scientific novelty and complexity of coverage of problems. The authors define management procedures, investigate their significance for the management mechanism and pay attention to rule-making, planning and budgetary, law enforcement, control and jurisdictional procedure. Since the 1990s, numerous scientific works have appeared in which researchers express modern views on the administrative procedure, its meaning and place in the system of administrative law. The administrative procedure appears as a separate theoretical and legal problem that requires careful analysis and solution. It has received a special impetus to the development of this doctrine over the past decade in connection with the process of European integration and administrative reforms.*

Keywords: local self-government bodies; administrative procedure; legal regulation; public administration.

Дата першого надходження статті до видання: 18.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 03.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 30.04.2026

© Малиш О.Л., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії CC BY 4.0